

Někdy bych chtěla zkusit, jaké to je zaspát, nudit se nebo jen tak houpat nohama

Oldřiška je žena s velkým, laskavým a pomáhajícím srdcem. V Želatovicích na Přerovsku žije teprve osm let. Za tu dobu už toho ale stihla tolik, co leckdo nestihne za celý život. Je jednou z kontaktních pracovnic, jež sdružuje sociální projekt Síť pomoci Moštěnka, který se v mikroregionu zaměřuje na lidi v sociálně složitých situacích. Pro připomenutí – tyto pracovnice mapují v obcích, kde žijí, potřeby těch lidí, kteří se dostali do tíživé životní situace. Do projektu je nominovali přímo starostové. Není divu, že v Želatovicích oslovili právě Oldřišku Sedláčkovou. Podle jejích bohatých zkušeností, které získává i jako vedoucí přerovského Svazu tělesně postižených, by se dal napsat manuál. Ví, jak a jaké kompenzační pomůcky lze lidem s hendikepou zajistit, ví, jak vyřídít příspěvek na péči, umí uspořádat přednášku či besedu, umí zorganizovat zájezd, víkendový i týdenní pobyt pro seniory s vnoučaty. A umí to taky s penězi, protože pracovala dlouhá léta jako ekonomka, umí to i s keramikou, šicím strojem, umí prostě spoustu věcí, a hlavně to umí se starými lidmi. Ačkoliv už je sama v důchodovém věku, stále srší nápady, které zanedlouho realizuje. A taky je velmi skromná. Jak vypadá její práce na projektu? A co všechno ještě zvládá?

Při našem povídání mimo záznam jste zmínila, že jste se sem do Želatovic s manželem přestěhovali z přerovského paneláku. A to mimo jiné i kvůli zahradě a vaší dílničce. Copak to máte za dílničku? A jaká je vlastně vaše původní profese?

Pracovala jsem jako vedoucí odboru ekonomiky na přerovském magistrátu. A právě tehdy jsem hledala něco, čím bych se po své práci mohla odreagovat. Začala jsem pořádat zájezdy pro své kolegy, kteří dodnes vzpomínají na to, kde jsme všude byli. Pořádala jsem taky dětské dny a spoustu jiných aktivit a našla jsem i nového koníčka – keramiku a jiné ruční práce. A tak mám tady v Želatovicích už vlastní pec, u které se jednou týdně se skupinou lidí z Přerova scházíme. A protože v obci není žádný jiný vhodný prostor k setkávání, scházíme se u nás ve sklepě i s několika ženami z obce a sousedního Tučina a vyrábíme společně různé věci, hlavně keramiku. A už se domlouvám se starostou, zda by nám v obci uvolnil nějaký jiný prostor, protože zájem o tato tvořivá setkávání tady je docela velký a k nám do sklepa se nás zase tak moc nevejde.

Když se do vesnice přistěhuje taková akční žena jako vy, paní Oldřiško, s nápady a schopnostmi povzbudit ostatní k tvoření, byl by to špatný starosta, kdyby toho „nevyužil“.

Řekla jsem starostovi, že tady ráda pomůžu, ale že nechci do politiky. Začalo to tím, že jsem se stala členkou finančního výboru a hned k tomu přišla i nabídka, zda bych si prý vzala na starost ještě seniory. Říkala jsem, vždyť tady ještě nikoho neznám, nevím, co je bude bavit. A tak jsem zkusila pro začátek přednášky v místní hospodě. (Samozřejmě, když se zrovna nehraje fotbal.) Přednášky bývají cestopisné, zdravotní, týkají se i finanční gramotnosti, šmejdů atd.

Je o přednášky zájem?

Lidí na ně chodí dost. Většinou jsou to stále ti stejní. Je to pro ně taková společenská událost, možnost potkat se a popovídat si. Už je jim skoro jedno, jaké bude téma přednášky. Často jde skutečně víc o to samotné setkání při kávě nebo dvojce vína.

Máte tedy „tah na bránu“ a jak je vidět, starosta to na vás hned poznal.

(Smích) Ano. Dnes už pořádám zase i ty zájezdy. A nejen pro seniory, ale i pro další zájemce ze Želatovic a okolí. Naposledy jsme byli v Jarošovském pivovaru, navštívili jsme Velehrad, Modrou, jindy také zahrady v polské lázeňské obci Goczałkowice a mnoho dalších krásných míst. Letos nám naše plány pokazila epidemie, takže přesouváme program na příští rok. Tohle všechno ale můžu dělat hlavně o víkendech, protože stále ještě chodím do práce.

Prozradila jste mi, že jste vedoucí přerovského Svazu tělesně postižených. Kolik má tato organizace členů a jak v ní vypadá vaše činnost?

Svaz má asi 600 členů. Je to největší organizace v Přerově. Nezaměřuje se pouze na tělesně postižené, ale také na seniory, kteří tvoří velkou většinu členské základny. Nejčastěji půjčujeme kompenzační pomůcky, pořádáme přednášky, jezdíme na zájezdy, občas vyrazíme i za sportem, třeba na bowling, občas i do divadla.

Takže víte o těch lidech s potřebami a hledáte možnosti, jak jim pomoci. To si projekt Síť pomoci Moštěnka ani nemohl přát lepšího kontaktního pracovníka, chce se mi říct... Vaší rolí je mimo jiné najít ty lidi, kteří se nacházejí v sociálně obtížené situaci, jsou opuštění a neumějí si sami poradit. Jak konkrétně se vám to daří?

Než jsem si sama zmapovala terén, myslela jsem, že těch zájemců o pomoc bude i více. Jak už jsem řekla, na přednášky, které tady pořádám, chodí vlastně stále stejná skupina lidí. Občas ale přijde i někdo nový. Byl to třeba pán, který se ostýchal, a já jsem se později dozvěděla, že potřebuje pomoci. Už jsme pro něj připravili i papíry, které se týkaly žádosti o příspěvek, o který ale nakonec nepožádal. Letos jsme to začali řešit znovu, a když se podařilo příspěvek vyřídit, pán umřel. I tohle se děje. Ale jeho dcera, která se o něj starala – protože žádost už podaná byla – má šanci peníze na péči získat i zpětně. Tak aspoň to je na tom pozitivní. Místní mě tu ještě tak dobře neznají. Proto se k některým dostanou přes jejich známé, kteří mě jim představí, doprovodí mě, aby odpadla případná nedůvěra. I tak si to ale na poslední chvíli někteří lidé rozmyslí... Ale už o mě vědí. Některým jsem pomohla zprostředkovat zapůjčení kompenzačních pomůcek nebo jejich zakoupení. Když něco nevím, můžu se obrátit na kancelář v Bochoři, hodně toho ale znám i ze své praxe.

V pomáhání bližním jste jako ryba ve vodě. Jak je podle vás projekt Síť pomoci Moštěnka prospěšný pro tento region?

Prospěšný určitě je. Chce to ale ještě čas, než si lidé zvyknou, než mu začnou věřit. Když v této souvislosti vzpomenu například projekt Senior taxi, který by zajistil starým lidem a lidem se ZTP odvoz k lékaři a zpět, naše zastupitelstvo jej nepodpořilo, protože ze Želatovic do Přerova přece jezdí autobusy. To je sice pravda. Jenomže ty autobusy nejezdí až k nemocnici nebo na jiná konkrétní místa, například na rehabilitace, kam se ti lidé potřebují dostat. Je třeba víc tlačit na starosty a myslím si, že se pak projekt podaří prosadit. Při jednom setkání po přednášce projevíli o tuto službu lidé zájem. Někteří se spoléhají na rodinné příslušníky. I oni by ale takovou pomoc uvítali.

Jste tady a možná se právě teď někdo osměluje a zanedlouho vás osloví. Vy jste také členkou zastupitelstva a předsedkyní finančního výboru. Proč jste kývla ještě i na nabídku stát se kontaktní pracovnící projektu?

Vždycky jsem ctila tradice. A tady v Želatovicích se toho zase tak moc nedělo. Proto, když jsem viděla něčí snahu uspořádat nějakou akci, snažila jsem se najít peníze v obecním rozpočtu. Zpočátku jsem počítala s tím, že tady ten život jen trochu povzbudím. A když jsme jednou jeli do Polska, seznámila jsem se s Markétou Poláchovou a zanedlouho jsem kývla na nabídku spolupráce i na tomto projektu. Proč? Na to já neumím odpovědět. Kdysi dávno mě jedna paní ředitelka školy přesvědčila, abych vedla kroužek pro děti. Tak jsem ho vedla. Dostávala jsem za to 200 korun měsíčně, za stovku jsem kupovala materiál. Já jsem prostě taková.

Nudila jste se někdy?

Nikdy. To se mi ještě nepodařilo. A říkala jsem, že bych to někdy chtěla zkusit. Jen tak houpat nohama pod stolem. Nebo třeba zaspát. Jednou jsem v domnění, že jsem zaspala, pelášila do práce. Nakonec jsem zjistila, že jsem tam o hodinu dřív.

Co vzkážete projektu Síť pomoci Moštěnka, který má tak hezky našlápnuto?

Hlavně vydržet.

A těm dalším kontaktním pracovnícům, které třeba nemají tak bohaté zkušenosti jako vy?

Po poslední schůzce jsem spíš měla pocit, že oproti ostatním nic nedělám. Ty ženy v době covidu šily roušky pro lidi ve své vesnici, vozily jim léky, potraviny. Mě tehdy oslovila dcera, která pracuje v domově důchodců v Radkově Lhotě, že potřebují roušky. Ušila jsem pro ně přes 100 roušek. Teprve pak jsem si uvědomila, že naše obec nikoho k šití nevyzvala, že roušky chybí určitě i našim občanům. A já jsem na ně zapoměla. Vyzvala jsem pak další ženy u nás, se kterými jsme začaly šít i pro naše lidi.

Ale jděte, spousta lidí nedělala vůbec nic a vy jste strávila veškerý ten čas u šicího stroje. Co jste mi o sobě ještě neprozradila?

Tak třeba ve Svazu tělesně postižených pořádám týdenní pobyty pro seniory s vnoučaty. A mým velkým koníčkem je kromě cestování také psaní cestopisů z mých dovolených, fotoknihy, historie, dějiny umění, zaznamenávám také vyprávění mých předků. Zapisuji si je a už si říkám, že bych měla psát i ty své příběhy, protože může přijít doba, kdy si je přestanu pamatovat. A samozřejmě ruční práce.

Povídání končíme u listování cestopisy, fotoknihami, na prohlídku keramické dílny nakonec ani nedojde. Tak třeba někdy příště.

Děkuji za krásné povídání. Oldřišce Sedláčkové přeji mnoho sil pro její další práci.

Marie Šuláková

